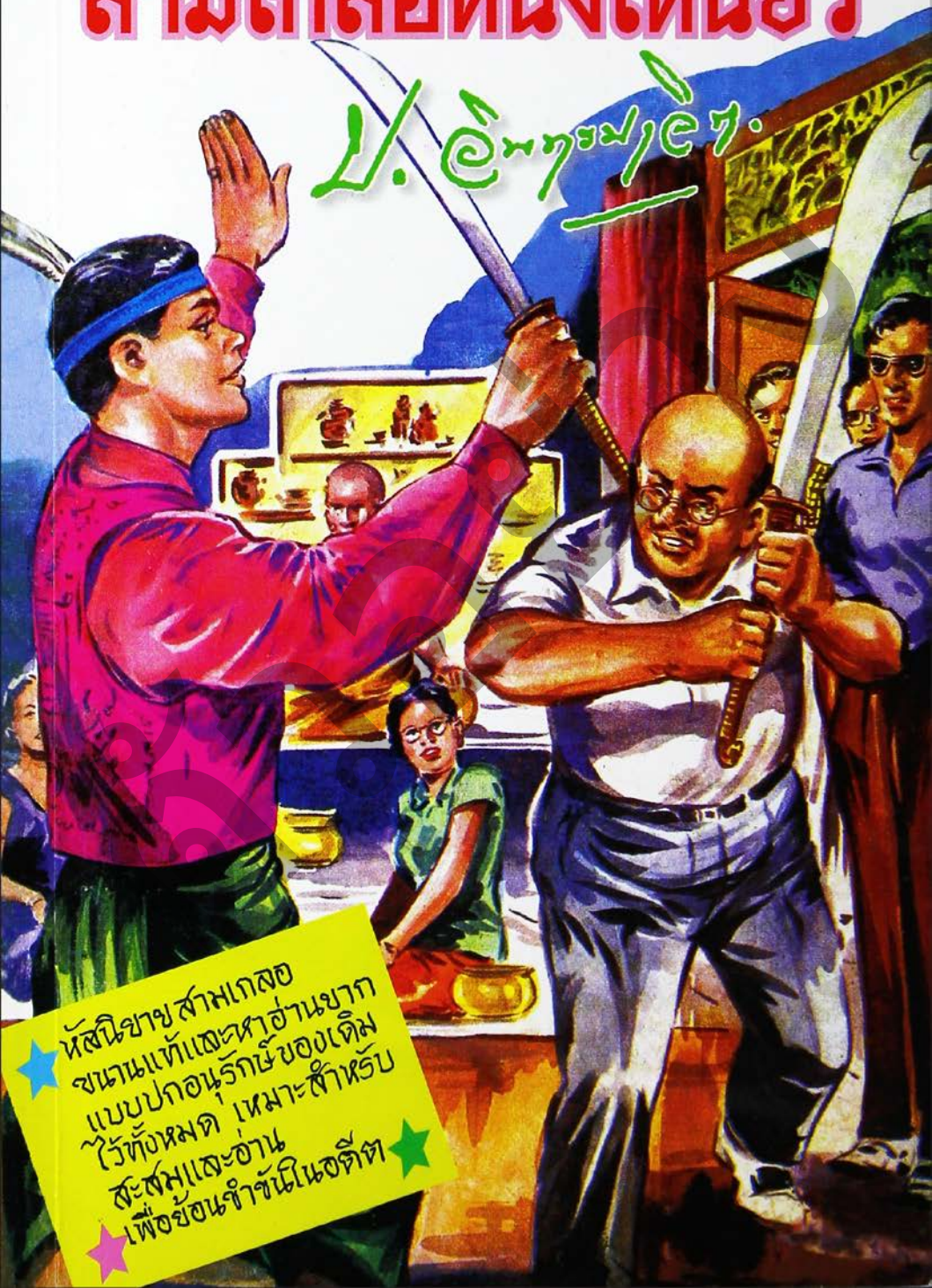

พล ★ นิกธ ★ กิมหงวน จาก ตาสาโกหก

สามเกลอหนังเหนียว

ว. ๕-๗-๕๗

★ หัสนิชาข สามเกลอ
ขนานแท้ แะหาอ่านยาก
แบบก่อนรักษ์ของเดิม
ไว้ทั้งหมด เหมาะสำหรับ
สะสมและอ่าน
เพื่อย้อนจำฉันในอดีต ★

จำอย่าง

ประพันธ์สารัตน์

ทศวรรษที่สี่ที่ฝากชื่อ สารหนังสือชีวิต

พล ★ นิกร ★ กิมหงวน

จาก

สถานีวิทยุ

ตอน

สามเกลอหนังเหนียว

ผ. อิมหงวน

สามเกลอหนังเหนียว

ป. อินทรปาลิต

© กองทุน ป. อินทรปาลิต ในสมาคมสื่อวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม

ผู้ก่อตั้ง : ปรานี อินทรปาลิต

นายกสมาคมและผู้ดูแลกองทุน : พลชาติชัย สิทธิชัยกิจ

ที่ปรึกษากองทุน ป. อินทรปาลิต : สุวัฒน์ วรดิลก, อาจันต์ ปัญจพรรค์,
ปองพล อติเรกสาร(พอล อติเรกซ์), พลเอกธีรเดช มีเพียร, เตือนใจ ตีเทศน์

พิมพ์ครั้งแรก : ๒๕๐๖ ใน ศาตาโกหก

พิมพ์ครั้งที่ ๒ : ๒๕๑๔ สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น พิมพ์ครั้งที่ ๓ : ตุลาคม ๒๕๔๗

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging In Publication Data

ป. อินทรปาลิต.

สามเกลอหนังเหนียว. -- พิมพ์ครั้งที่ 3. -- กรุงเทพฯ : ประพันธ์สาส์น, 2547.
72 หน้า.

1. หัตถนิยาย. I. ชื่อเรื่อง.

895.917

ISBN 974-9743-08-3

ราคา ๔๙ บาท

จัดพิมพ์และจำหน่ายโดย

บริษัท สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น จำกัด ๔๑๓/๒๖ ถ.อรุณอมรินทร์ บางกอกน้อย
กรุงเทพฯ ๑๐๗๐๐ โทรศัพท์ ๐-๒๔๓๔-๑๓๔๗, ๐-๒๔๓๕-๕๗๘๘
โทรสาร ๐-๒๔๓๔-๖๘๑๒ <http://www.praphansarn.com>

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์แปลน พรินท์ติ้ง

ผู้ก่อตั้ง : สุพล เตชะธาดา ที่ปรึกษา คณะ กิตติโกวิท, พิสุทธิ เลิศวิไล, สุวิธ จิระเมธากุล,

บุญเลิศ สีอุไร, วีรชัย ศรีเจริญรัตน์, อติเรก ศรีวัฒนาวงษา กรรมการผู้จัดการ : อาทร เตชะธาดา

บรรณาธิการบริหาร : จำเนียร พลสวัสดิ์ กองบรรณาธิการ : ชัชฎาพร นิ่มอนงค์

รูปเล่ม : พิสิษฐ์ ศรีสวัสดิ์ พิสูจน์อักษร : ยาใจ เจดาโพย

คำนิยม

ผมเป็นแฟนสามเกลอ พล นิกร กิมหงวน มาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๕ แต่เริ่มหาซื้อสามเกลอมาอ่านด้วยสตางค์ของตนเองเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๗ ซึ่งจัดเป็นช่วงบั้นปลายชีวิตของท่านผู้ประพันธ์แล้ว ผมจึงมีโอกาสซื้อหาสามเกลอตอนใหม่ๆ มาอ่านได้ในระยะเวลาสั้นๆ เพียง ๕ ปีเท่านั้น (พ.ศ. ๒๕๐๗-๒๕๑๑) สามเกลอที่ ป. อินทรปาลิตประพันธ์ขึ้นใหม่ในช่วงเวลานั้น ประพันธ์ให้กับสำนักพิมพ์ ๔ แห่ง ได้แก่ สำนักพิมพ์ดวงกมลศึกษา ประพันธ์สาส์น บันลือสาส์น และเพลิดินจิตต์

ในปี พ.ศ. ๒๕๐๖ ดวงกมลศึกษา ประพันธ์สาส์นได้จัดพิมพ์สามเกลอชุดใหม่ที่มีขนาดรูปเล่มต่างออกไปจากเดิม คือมีขนาดใหญ่กว่าธรรมดา เป็นสามเกลอในชื่อ ‘ศาลาโกหก’

ภายในเล่มมีเรื่องสั้นอื่นๆ จากปลายปากกาของ ป. อินทร-
ปาลิต อยู่ประมาณเกือบครึ่งเล่ม ส่วนครึ่งหลังเป็นสามเกลอ
พล นิกร กิมหงวน ตอนที่ประพันธ์ขึ้นใหม่เอี่ยมและจบใน
เล่ม ประเดิมด้วยตอน ‘สมิงเขาใหญ่’ ในฉบับปฐมฤกษ์

‘ศาลาโกหก’ ได้ออกวางจำหน่ายต่อๆ มาเฉลี่ย
ประมาณเดือนละหนึ่งเล่ม ซึ่งผมคอยติดตามซื้อทุกเดือน
‘ศาลาโกหก’ เท่าที่สำรวจได้ในปัจจุบันนี้มีจำนวนทั้งหมด ๘๐
(๗๐-๘๐) ตอน สามเกลอหลายตอนที่สนุกและยังประทับใจ
อยู่จนทุกวันนี้ได้แก่ หนุ่มเนื้อหอม, คดีหลอกเด็ก, ไปโลกันตร์
จระเข้ผีสิง ฯลฯ โดยเฉพาะสามเกลอในเทศกาลส่งท้ายปีเก่า
ต้อนรับปีใหม่ซึ่งมีให้อ่านทุกสิ้นปี

นับว่าเป็นข่าวดีสำหรับแฟนสามเกลอที่ทางสำนัก
พิมพ์ประพันธ์สาส์นได้รวบรวมสามเกลอในชุด ‘ศาลาโกหก’
นำมาพิมพ์ใหม่อีกครั้ง เพื่ออนุรักษ์ผลงานอันมีคุณค่าชิ้นนี้
ให้อยู่คู่วงการหนังสือต่อไปอีกนานเท่านาน

พล.ต.ต.พีระพงศ์ ตามาพงศ์

คำนำสำนักพิมพ์

กาลเวลาที่ผ่านไปหลายสิบปีนั้น มีสิ่งต่างๆ หลากหลายเปลี่ยนแปลงไป หนังสือเป็นสิ่งที่ได้บันทึกถึงความเปลี่ยนแปลงทางสังคมนั้นๆ โดยเฉพาะงานเขียนวรรณกรรม เป็นการบันทึกทางสังคมที่มีเรื่องราว มีความรู้สึกซ่อนเร้นอยู่ภายใน ผู้อ่านสามารถตีความระหว่างบรรทัดนั้นได้ หนังสือหลายเล่มที่ได้รับความนิยมจากผู้อ่าน ผ่านกาลเวลาอย่างยาวนานมาจนถึงปัจจุบัน นั้นแสดงให้เห็นถึงอักษรียภาพของผู้เขียน

หนังสือหลายเล่มของ ป. อินทรปาลิตก้าวข้ามกาลเวลา พิสูจน์ให้วงการนักเขียนนักอ่าน ยอมรับถึงความยิ่งใหญ่เป็นเพชรน้ำหนึ่ง เขาเป็นนักเขียนผู้มากความสามารถ เขียนได้หลากหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องรักโศกเศร้าที่ทำให้

ผู้อ่านติดอกติดใจ หรือเรื่องบู๊ตึ้นเต้นเร้าใจบูชาความเที่ยง
ธรรมแบบลูกผู้ชาย โดยเฉพาะตัวละครในเรื่อง เลือดคำ, เลือดใบ
ชีวิตของสุภาพบุรุษจอมโจร ที่มีผู้อ่านติดตามจำนวนมาก เป็น
เครื่องยืนยันได้เป็นอย่างดี เรื่องที่สร้างชื่อเสียงโดดเด่นให้
กับ ป. อินทรปาลิต มีผู้รู้จักมากขึ้นกว่าเดิมอีกหลายเท่า คือ
หัตถนิยายสามเกลอ อันมีตัวละครหลัก พล นิกร กิมหงวน
และมีตัวละครรองที่เข้ามาเสริมให้สนุกสนานยิ่งขึ้น คือ
ดร.ติเรก เจ้าคุณปัจจนิกพินาศ และบรรดาภรรยาของเขา
รวมถึงคนรับใช้ตัวแสบอย่างนายแห้ว โหระพากุล

ผลงานเขียนของ ป. อินทรปาลิตถูกนำมาพิมพ์ซ้ำ
แล้วซ้ำเล่า เพราะความนิยมของผู้อ่าน ตั้งแต่รุ่นเล็กไปจน
ถึงผู้ใหญ่ เป็นงานเขียนที่ให้ความบันเทิงกับผู้อ่านอย่าง
สนุกสนาน มาทุกยุคทุกสมัย เป็นงานเขียนที่เต็มเปี่ยมไป
ด้วยอารมณ์ขันและให้สาระ ผู้คนในยุคนั้นแทบไม่มีใครที่ไม่
เคยอ่านงานเขียนของเขา สำหรับในปัจจุบันได้รับการคัด
สรรให้เป็น ๑ ใน ๑๐๐ หนังสือดีที่คนไทยควรอ่าน
ด้วย นอกจากนั้นเองก็มีแฟนนักอ่านที่ชื่นชอบรวมตัวกัน
เป็นสามเกลอแฟนคลับ มีเว็บไซต์เพื่อการสื่อสาร แลก
เปลี่ยนข้อมูลกันอย่างคึกคักและสม่ำเสมอ

ผลงานเขียนของ ป. อินทรปาลิต ในชุดหัตถนิยายสามเกลอนี้เริ่มต้นเมื่อปี ๒๔๘๑ ซึ่งก็ได้รับความนิยมกันมาอย่างต่อเนื่องหลายสิบปี นอกจากให้อ่านคลายความเคร่งเครียดทางอารมณ์แล้ว ผู้เขียนได้แทรกปรัชญาการดำเนินชีวิต ซึ่งทรงคุณค่าต่อการคิดใคร่ครวญ อีกทั้งเป็นเสมือนการบันทึกและพิจารณาดังคมตลอดมาว่าสามสิบปี

‘ศาลาโกหก’ เป็นหนังสือเล่มชุดหนึ่งของ ป. อินทรปาลิต ที่เริ่มเขียนขึ้นเมื่อปี ๒๕๐๖ เป็นหนังสือขนาด ๘ หน้ายก มอบให้สำนักพิมพ์มดลูกศึกษา ของนายกิมทรวง แซ่แต้ และ นายสุพล เตชะธาดา ในเวียงนาครเขมมเป็นผู้จัดพิมพ์ (ต่อมานายสุพล เตชะธาดา แยกออกมาเป็นสำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น) ราคาจำหน่ายขณะนั้น ๓.๕๐ บาท หนังสือในชุดศาลาโกหกที่มีคำโปรยว่า หัวเราะว่า ราคาเยา เบาสมองนี้ ป. อินทรปาลิตเป็นผู้บรรเลงเองทั้งหมด ไม่ว่าบทนำ กวีโวหาร ตอบจดหมายแฟนฯ เรื่องราวต่างแบบมโนสาเร่ นิยายสั้นจบในฉบับเป็นตอนๆ ที่ขาดไม่ได้คือนิยายสั้นสามเกลอเล่มละหนึ่งตอน (ยกเว้นศาลาโกหกลำดับที่ ๒ ไม่มีสามเกลอ) โดยมีตัวละครผู้ช่วยคือลูกชายสามเกลอเข้ามามีบทบาทเป็นกำลังสมทบ ต่อเนื่องกันจนถึงปี ๒๕๑๑ ซึ่งรวมแล้วกว่า

๗๐ ตอน ซึ่งปัจจุบันเป็นหนังสือหายากสำหรับนักสะสม
ไปแล้ว

สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์นได้ตระหนักถึงความสำคัญ
ของหนังสือชุดนี้เป็นอย่างดี ไม่ต้องการให้สูญหายไปกับ
กาลเวลา จึงได้พยายามรวบรวมต้นฉบับที่เรามีอยู่ และ
เสาะแสวงหาจากหลายแหล่งด้วยกัน จากนักสะสมและ
ผู้ชื่นชอบงานเขียนของท่านผู้นี้ โดยคัดเอาเฉพาะนิยายสั้น
ของสามเกลอมาจัดพิมพ์อีกครั้งในรูปแบบฟ็อกเก็ตบุ๊ก เพื่อ
สืบสายธารความเป็นอมตะต่อไป

การจัดพิมพ์นิยายสั้นชุดนี้ เคยจัดพิมพ์มาบ้างแล้ว
ก่อนหน้านี้หลายปี เป็นไปตามความประสงค์ของนาง
ปราณี อินทรपालิต ภรรยาโดยชอบด้วยกฎหมายของ
ป. อินทรपालิตซึ่งดำริให้จัดพิมพ์ขึ้นโดยมีความประสงค์ที่
จะดำเนินการจัดทำกองทุน ป. อินทรपालิต ควบคู่กันไปด้วย
(๑) เพื่อจรรโลงผลงานของ ป. อินทรपालิต ไว้ในวง
วรรณกรรม (๒) เพื่อสนับสนุนการประพันธ์ให้กับผู้
ปรารถนายึดอาชีพนักเขียน (๓) เพื่อจัดตั้งนิติบุคคลในนาม
ป. อินทรपालิต ส่งเสริมสวัสดิการนักเขียนและครอบครัวใน
โอกาสต่อไป โดยขอให้ดำเนินการที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม

สำหรับผู้อ่านนั้น ในการอ่านหนังสือที่นักเขียนได้
ผลิตผลงานชิ้นนั้นมานานแล้ว ถ้าผู้อ่านต้องการให้ได้อรรถรส
เพิ่มขึ้น คงเป็นสิ่งจำเป็นที่ผู้อ่านจะต้องนึกย้อนหลังไปด้วย
ว่า สมัยนั้นๆ เป็นอย่างไร ผลงานของ ป. อินทรปาลิต ชุด
นี้นั้น ได้รังสรรค์ขึ้นเมื่อประมาณสี่ทศวรรษก่อน เพื่อเป็น
การคงไว้ซึ่งความเป็นเอกลักษณ์ สุนกสนาน และเปี่ยมด้วย
อรรถรส เราจึงคงไว้ซึ่งภาษาทุกตัวอักษรที่ใช้ในเรื่องนั้นๆ
รวมถึงค่าของเงิน และบริบทของเหตุการณ์แวดล้อมต่างๆ
ในสมัยนั้นด้วย ผู้อ่านควรทำความเข้าใจในจุดนี้ไว้ก่อน

การจัดพิมพ์ในครั้งนี้ ถ้านักพิมพ์ประพันธ์สาส์นได้
เลือกสรรแนวทางที่ดีที่สุด โดยการอนุรักษ์รูปแบบที่ใกล้เคียง
กับของเดิม ไม่ว่าจะเป็นการเลือกรูปแบบและขนาดของตัวอักษร
การสะกดคำนั้นคงรูปแบบเดิมไว้รวมทั้งการทับศัพท์ ซึ่งมี
ลักษณะเฉพาะยุคสมัยนั้น โดยเฉพาะรูปภาพปกนั้นได้ใช้
รูปแบบเดิมของปกหนังสือศาลาโกหก ซึ่งส่วนมากเป็น
ฝีมือการวาดภาพของอาภรณ์ อินทรปาลิต น้องชายของ
ป. อินทรปาลิต แล้วใช้คอมพิวเตอร์ช่วยปรับแต่งสีสันทให้
สดใสเหมือนกับของเดิมมากที่สุด

สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์นได้พยายามรวบรวมต้นฉบับ

มาจัดพิมพ์ให้ครบถ้วนสมบูรณ์ เพื่อให้แฟนนักอ่านของ
สามเกลอได้เป็นเจ้าของและนักสะสมได้อย่างเต็มภาคภูมิ
และหวังว่าแฟนนักอ่านรุ่นใหม่ก็จะได้หาอ่านได้ง่ายอย่าง
สะดวกยิ่งขึ้น โดยสามารถสัมผัสความยิ่งใหญ่ของนักเขียน
ที่ชื่อว่า ป. อินทรปาลิต นี้ได้ แม้ในปัจจุบันสมัย

ด้วยมิตรภาพและความปรารถนาดี
สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

วันนั้นเป็นวันคล้ายวันเกิดของเจ้าแก้ว

คุณหญิงวาคีให้เงินเจ้าแก้วเป็นพิเศษ ๕๐๐ บาท และอนุญาตให้หยุดงานหนึ่งวัน เจ้าแก้วตื่นนอนแต่เช้าด้วยจิตใจชื่นบาน ออกไปใส่บาตรพระภิกษุสงฆ์ที่หน้าบ้าน “พัชรารณ” รวม ๘ รูป เสร็จแล้วย้อนกลับเข้าในบ้าน นำของถวายพระซึ่งเตรียมไว้หนึ่งถาด ใส่ธูปวิไลแล้ว ขับรถไปจากบ้าน “พัชรารณ”

บังเอิญวันนั้นตรงกับวันอาทิตย์ เมื่อเจ้าแก้วกลับมาบ้านตอนใกล้เที่ยง เขาก็พบสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ และคุณหญิงวาคีนั่งสนทนากันอยู่ในห้องโถง บนโต๊ะสี่เหลี่ยมข้างโซฟา มีห่อของขวัญวางซ้อนกันรวม ๑๐ ชั้น ขนาดของห่อใหญ่บ้างเล็กบ้างไม่เท่ากัน

เจ้าแก้วทรุดตัวลงนั่งบนพรมปูพื้น แล้วกล่าวกับ

คุณหญิงวาดด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

“รับประทานผมกราบขอบคุณครับ ที่กรุณาให้ผม
รับประทานใช้รถจี๊ป”

คุณหญิงยิ้มให้ช้าเก๋ๆ เต๋อเลียงของท่าน

“รับกลับมาบ้านทำไมล่ะ วันนี้แกควรจะต้องพักผ่อน
หย่อนใจตลอดวัน ซึ่งฉันก็ให้แกหยุดงานและอนุญาตให้
แกเอารถจี๊ปไปใช้ได้”

“รับประทานผมเที่ยวครึ่งวันพอแล้วครับ”

เจ้าคุณปัจฉนิกามองเจ้าแก้วแล้วกล่าวว่า

“แกแต่งตัวโก้จังไว้อย่างไร มงคงคล้ายกับเสีย
ใหญ่คนหนึ่ง สวมเสื้อฮาวายของอเมริกา ราคาตั้งร้อยกว่า
ผูกนาฬิกาเรือนทอง สายทอง เหน็บปากกาปลอกทองถึง
๓ ค้าม ใสน้ำหอมเสียหอมฟุ้ง”

เจ้าแก้วผินหัวเราะ

“รับประทานอย่างนี้เขาเรียกว่าข้างนอกสุกใส ข้าง
ในเป็นโพรงครับ รับประทานใครไม่รู้จักก็ต้องคิดว่า ผมเป็น
อาเลี้ยหรือถูกเศรษฐี คนเราโดยมากเขาวัดฐานะกันด้วย
การแต่งตัวครับ รับประทานผมก็ต้องแต่งตัวให้โก้ไว้”

อาเลี้ยพยักหน้าเรียกเจ้าแก้วเข้าไปหาเขากับเพื่อน

เกลอทั้งสาม ซึ่งนั่งรวมกันอยู่บนโซฟาตัวใหญ่และยาวไม่เกิน ๓ เมตร

“อยากได้เงินใช้ไหมวะ”

“ปู่” เจ้าแห้วอุทาน “ไม่น่าถามเลยครับ”

เลียหงวนล้วงกระเป๋าสีเทาหาย หยิบธนบัตรใบละร้อยบาทปึกหนึ่งส่งให้เจ้าแห้วแล้วกล่าวว่า

“ในฐานะที่แกร็บใช้ฉันมาด้วยความซื่อสัตย์สุจริตบ้าง คดโกงบ้าง ขยันบ้างและขี้เกียจบ้าง ฉันยินดีมอบเงินพันบาทนี้ให้แก่เป็นรางวัลเนื่องในวันคล้ายวันตายของแก”

เจ้าแห้วกลืนน้ำลายเอือก

“รับประทานวันเกิดนะครับ ไม่ใช่วันตาย”

อาเลียหัวเราะชอบใจ “ขอโทษที่โวย พุดผิดไป”

เจ้าแห้วก้มลงกราบแทบเท้าเลียหงวนแล้วรับเงิน ๑,๐๐๐ บาทมาถือไว้ด้วยความปีติยินดีอย่างยิ่ง

“รับประทานขอให้อาเลียมีความสุขความเจริญ มีอายุมันขวัญยืนอยู่กับพ่อ กับแม่จนแก่จนเฒ่าถือไม้เท้ายอดทองเถิดครับ”

เลียหงวนหยุดยิ้มทันที “เตี้ยและแม่ฉันเพิ่งทิ้งไปนานแล้ว”

“รับประทานถ้ายังงั้นให้พรใหม่ นะครับ ขอให้อาเลี่ย
ของผมเป็นเศรษฐีมหาเศรษฐี มั่งมีศรีสุขทั้งชาตินี้และชาติ
หน้า”

“เออ ให้พรยังงี้ค่อนข้างน้อย”

ศาสตราจารย์ติเรกส่งธนบัตรใบละร้อยบาทปึกหนึ่ง
ให้เจ้าแห้วบ้าง

“เอา-โอให้ยู ๕๐๐ บาท”

เจ้าแห้วก็ลงกราบเลี้ยก่อนจึงรับเงินมาจากนาย
พลติเรก

“รับประทานขอให้คุณหมอมียายุ วัฒนโธ สุขัง พลัง
สถิตย์งั้นนะครับ” แล้วเจ้าแห้วก็กลานเข้ามานั่งเบื่องหน้า
พลก็ลงกราบพลอย่างพินอบพิเทา “รับประทานผมขอพร
วันเกิดจากคุณครับ”

“ต้องการพรอย่างเดียวหรือะ สตาจค์เอาด้วยไหมล่ะ”

“รับประทานถ้าได้ทั้งสองอย่างก็ดีครับ แะะ แะะ
รับประทานปึกหนึ่งผมก็มีเงินใช้ฟุ่ยเพื่อยเพียงวันเดียว
เพราะความเมตตากรุณาของเจ้านาย”

พลล้วงกระเป๋าทางเกงหยิบซองธนบัตรออกมาเปิด
ออก ดึงธนบัตรใบละร้อยบาทปึกหนึ่งออกมานับยื่นให้

เจ้าแห้วรวม ๕ ฉบับ

“ฉันให้แก่ ๕๐๐ บาทเท่ากับหมอ”

เจ้าแห้วก็ลงกราบพลอีกครั้งแล้วรับเงินมาจากพล

“รับประทานขอให้คุณพลของผมสุขกายสบายใจ
นิรภัยนิรทุกข์มีแต่สุขเกษมสันต์ เงินทองไหลมาเทมา คิด
อะไรสมความปรารถนาทุกประการนะคร้าบ”

นิกรโยนเหรียญ ๕๐ สตางค์อันหนึ่งลงมาบนพรม
ปูพื้นเบื้องหน้าเจ้าแห้ว แล้วพูดอย่างหน้าตาเฉย

“วันนี้เป็นวันเกิดของแก ฉันให้แก่สองสลึง”

เจ้าแห้วถอนหายใจเฮือกใหญ่ หยิบเหรียญ ๕๐
สตางค์พิจารณาดูแล้วส่ายหน้า

“เจ้าประกัน ด้วยผลคือผลทานขอให้คุณนิกรของ
ผมมีความสุขความยับเยินเถอะนะคร้าบ ความสุขอย่ารู้ได้
ความโช้ยอย่ารู้สร้าง ขอให้อายุสั้นขวัญหนี คิดอะไรอย่า
ได้สมหวัง นึกข้างได้ม้า นึกหมาได้แมว เงินทองไหลไป
รั่วไปเถิดเจ้าประกัน”

นิกรทำคอย่นแล้วแยกเขี้ยว

“เดี๋ยวก็เตะฉลงวันเกิดเท่านั้นเอง ให้พริ้งงี้ใช้ได้
เรอะ ให้ไหมโว้ย”

เจ้าแห้วหัวเราะหึๆ

“รับประทานสองสิ่งก็ได้พรอย่างนี้แหละครับ”

นิกรตั้งธนบัตรใบละร้อยบาทออกมาจากกระเป๋า รวม
๒ ฉบับแล้วโยนให้เจ้าแห้ว

“เอ้า ฉันกัดฟันให้แกสองร้อย”

เจ้าแห้วยกมือไหว้ปลกๆ

“รับประทานขอให้คุณนิกรมีความสุขกินอิ่มนอน
หลับตลอดชาตินะครับ นี่จะรับประทานอะไรก็ขอให้ได้
รับประทาน มีอิฐฟักเกลือใช้เหมือนอย่างทุกวันนี้ทั้งชาติ
นี้และชาติหน้า ขอให้ม่มีเมียหลวงนับร้อย มีเมียน้อยสัก
สองพัน”

พ.อ.นิกรพูดชัดขึ้นทันที

“พอแล้วอ้ายแห้ว” แล้วเขาหัวเราะ “มีประไพคน
เดียวฉันก็แย่แล้ว ขึ้นมีเมียตั้งพันคงตบกันอุตุตุตทั้งวัน
ไม่รู้ว่าเป็นใคร”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครืนเครง เจ้าคุณปัจจนึกฯ
พยักหน้าเรียกเจ้าแห้วให้คลานเข้าไปหาท่าน ในมือของ
ท่านเจ้าคุณถือธนบัตรใบละร้อยบาทปึกหนึ่ง

“วันนี้เป็นวันเกิดของแกฉันก็ต้องให้เงินแกใช้บ้าง

เข้า...เข้าไปหาร้อยเท่าที่ฉันเคยเรียกแกเวลาฉันโกรธ”

เจ้าหัวก้มลงกราบที่เท้าท่านเจ้าคุณรับเงินจากท่าน
“รับประทานผมควรจะให้พรท่านอย่างไรดีครับ”

เจ้าคุณปัจจุบันก็หัวเราะหึๆ

“ก็แล้วแต่แกชื้อไวย”

เจ้าหัวนิ่งคิดสักครู่ แล้วกล่าว

“รับประทานขอให้ท่านเจ้าคุณมีอายุยืนยาว เป็น
ร่มโพธิ์ร่มไทรของผมต่อไปสักร้อยปีนะครับ”

เจ้าคุณทำหน้าเหยเก

“มากไปไวย อีกร้อยปีฉันก็คงจำชื่อตัวเองไม่ได้
และถึงกับต้องตะบันน้ำกินแน่นอน ขอให้ฉันอยู่ต่อไปอีก
สัก ๑๐ ปีก็ดีแล้ว”

คุณหญิงวาทมของคุณน้าใช้เก่าแก่ของท่านด้วยความ
กรุณา

“วันเกิดของแกปีหนึ่ง แกได้เงินจากพวกเราไม่
ใช้น้อย แม่สี่คนเขาไปจ่ายของกันที่ตลาดประตุน้ำ กลับ
มาเขาก็คงจะให้เงินแกคนละ ๕๐๐ บาทเป็นอย่างน้อย มี
เงินก็อย่าใช้ให้มันฟุ่มเฟือยนัก แกควรซื้อสร้อยคอ
ใส่สักสองบาท”

เจ้าแห้วผีน้ยม

“รับประทานผมใส่สายสร้อยไม่ค่อยทนครับ”

ท่านเจ้าคุณพูดเสริมขึ้น

“มันจะทนได้อย่างไร แถพยายามถอดมันเข้าโรงจมนำ
เสียเรื่อย” แล้วท่านก็ชี้มือไปบนโต๊ะสี่เหลี่ยมข้างโซฟาใหญ่
“โน่น-ของขวัญของแก พวกเรามีของขวัญให้แกคนละชิ้น
รวมทั้งหมด ๑๐ ชิ้นด้วยกัน ชนเขาไปไว้ห้องแกเถอะ”

เจ้าแห้วรีบคลานไปที่โต๊ะของขวัญ เขาเงยหน้ามอง
ดูพลอย่างเกรงกลัวแล้วถามว่า

“รับประทานผมแก้ออกดูต่อหน้าเจ้านายเดี๋ยวนี้ได้
ไหมครับ”

“ก็เอาสิ” พลพุดยิ้มๆ

เจ้าแห้วจัดแจงแกะของขวัญออกดูทันที ห่อแรกเป็น
ของขวัญของเลี้ยวหวน ถึงเป็นห่อขนาดเล็กก็เป็นของมี
ค่าคือนาฬิกาข้อมือเรือนทองยี่ห่อชั้นดีหนึ่งเรือน หน้าปัด
ทันสมัย มีวันที่ ราคาของมันคงไม่ต่ำกว่า ๒,๐๐๐ บาท
ใบหน้าของเจ้าแห้วแดงก่ำด้วยความดีใจ เขามองดูนามบัตร
ของเลี้ยวหวนแล้วให้พรพึมพำ ห่อที่สองเป็นของขวัญของ
พล พัทธราภรณ์ วิทยุทรานซิสเตอร์ยี่ห้อชั้นเยี่ยมของยุโรป

ต่อมาเป็นของขวัญของศาสตราจารย์ติเรก เมื่อแก้ห่อออกดูเจ้าแห้วก็แลเห็นกล่องโอติโคโลญขนาดใหญ่หนึ่งกล่อง ซึ่งเป็นโอติโคโลนชั้นนำราคาแพง

เจ้าแห้วหยิบของขวัญห่อเล็กห่อหนึ่งขึ้นมาพิจารณา ดู มีนามบัตรของนิกรติดอยู่หน้าห่อ เจ้าแห้วหันมามองดูนิกรแล้วยิ้มให้

“รับประทาน คุณนิกรให้อะไรผมครับ กล่องเล็กนิดเดียว”

“ก็แก้ห่อออกดูซิไฉน แล้วแกะจะตื่นเต้นกินไม่ได้นอนไม่หลับไปหลายวัน”

เจ้าแห้วรีบดึงริบบิ้นและแกะกระดาษห่อของขวัญลายดอกไม้ดอก พอละเห็นของขวัญของนิกรเจ้าแห้วก็อ้าปากหวอ มันคือบุหรี่ประจันทร์หนึ่งซองซึ่งห่อไว้เรียบร้อย อาเลี้ยกิมหงวนแหกปากหัวเราะลั่นบ้าน

“อ้ายกร” กิมหงวนพูดพลางหัวเราะพลาง “แกนี้กระตุกจริตมันขนาดนี้เชียวหรือวะ อ้ายแห้วมันรับใช้แกมาตลอดปี แกให้เงินมันสองร้อยบาทกับสองสลึง แล้วก็ให้บุหรี่ประจันทร์เพียงซองเดียวเป็นของขวัญ”

นายจอมทะเล้นยิ้มแค่นๆ

“กันมีศรัทธาแค่นี้นี่หว่า คนอย่างกันไม่ใช่กระดูก
หรือกลัวแต่ไม่ชอบเสียเงินเท่านั้น”

เจ้าแห้วตรวจดูของขวัญต่อไป คุณหญิงวาดให้เลื้อย
เช็ดสาวายเจ้าแห้ว ๓ ตัว กางเกงแพรจีนราคาปานกลาง
อีก ๓ ตัว บรรจุไว้ในกล่องสี่เหลี่ยมรวมกัน เจ้าคุณ
ปัจจุบันฯ ให้พัดลมตั้งขนาดเล็กหนึ่งอันบรรจุอยู่ในกล่อง
กระดาษแข็งเรียบร้อย เป็นพัดลมญี่ปุ่นสวยงามมาก
นันทาเมียรักของพลให้รองเท้าหนังแกะสีน้ำตาลหนึ่งคู่
ซึ่งเป็นรองเท้านอกราคา ๒๐๐ บาท หล่อนรู้ขนาดเท้า
เจ้าแห้วดีเพราะพลเคยให้รองเท้าเจ้าแห้วใส่หลังจาก
พลใช้จนเก่าหรือเปื้อมน นวลลออให้เข็มขัดหนึ่งเส้น
แต่หัวเข็มขัดเป็นทองคำลายกนกกลางยาสวยงาม ทำให้
เจ้าแห้วตื่นเต้นดีใจเหลือที่จะกล่าว ประภาเมียรักของนาย
พลดีแรกให้บุหรี ๒ กระป๋อง และเป็นบุหรือนอกควันละเอียด
ห่อของขวัญชิ้นสุดท้ายเป็นของประไพบรรจุใน
กล่องสี่เหลี่ยมแบน ห่อด้วยกระดาษสีฟ้าลายดอกไม้ผูก
ริบบิ้นสีฟ้ามีนามบัตรกัลลิตติด เจ้าแห้วค่อยๆ แก้ออกดู
แล้วเขาก็สะดุ้งเฮือกสุดตัว เมื่อแลเห็นผ้าขาวม้าตาหมากรุก
สีแดงสลักราวราคาประมาณ ๘ บาทบรรจุอยู่ในกล่อง

คุณหญิงวาดหัวเราะคิก

“เออแน่ะ ตัวเมียคู่นี้มันช่างสมกันเหมือนกิ่งทอง
ใบหยกเสียจริงๆ” คุณหญิงวาดพูดพลางหัวเราะพลาง
“เจ้ากรให้บุหรีพระจันทร์ของเตียวเป็นของขวัญอ้ายแห้ว
ยายไฟให้ผ้าขาวม้า”

เจ้าแห้วผละจากโต๊ะของขวัญคลานเข้ามากราบสี่
สหายแสดงความขอบคุณแล้วคลานเข้าไปกราบเจ้าคุณ
ปัจจุบันนี้ๆ และคุณหญิงวาด

“รับประทาน ผมทราบซึ่งใจในพระเดชพระคุณของ
เจ้านายอย่างที่สุดเชียวครับ รับประทานผมอยากให้เป็น
วันเกิดของผมทุกๆวันตลอดปี”

คุณหญิงวาดขมวดคิ้วย่น

“เตียวกียันเปรี๊ยะเข้าให้เท่านั้น ไป-ไปพักผ่อนเถอะหรือ
แกล้งไปเที่ยวไหนอีกก็ตามใจแก วันนี้ฉันให้แกฟรีหนึ่งวัน”

เจ้าแห้วมองดูคุณหญิงวาดด้วยความเคารพเกรงกลัว

“อ้าว-รับประทานผมไม่ไปไหนละครับ ตอนบ่ายสอง
โมงท่านอาจารย์ของผมท่านจะมาที่นี่ ท่านจะมารคน้ำมนต์
ให้ผมและปลุกเครื่องรางของขลังให้ผมครับ รับประทานผม
ขอยืมห้องรับแขกต้อนรับท่านได้ไหมครับ”

คุณหญิงวาดทำหน้านงน “อาจารย์ของแกเป็นใครวะ”

“หลวงพ่อกี้เคิ้มครับ”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ลืมตาโพลง

“หลวงพ่อกี้เคิ้มวัดพระงามนครปฐมใช่ไหม”

รับประทานใช่ครับ”

คณะพรรคสี่สหายต่างสนใจกับเจ้าแห้วทันที หลวงพ่อกี้ที่เจ้าแห้วพูดถึงเป็นพระอาจารย์ที่มีชื่อเสียงโด่งดังรูปหนึ่งในยุคนี้ หลวงพ่อกี้เคิ้มชราภาพมากแล้ว แต่เป็นที่เลื่องลือกันทั่วประเทศว่าหลวงพ่อกี้เคิ้ม คือพระอาจารย์ผู้เรืองอิทธิวิทยาอาคมขลัง ทั้งอยู่ยงคงกระพันเมตตามหานิยม แต่ไม่เกี่ยวกับเสน่ห์หยาแฝดหรือเลี้ยมภูตผีโพงพรายแบบอาจารย์ไสยศาสตร์ที่เป็นฆราวาส สี่สหายของเราทั้งเจ้าคุณปัจจนิกฯ เคยไปหาหลวงพ่อกี้เคิ้มที่วัดพระงาม ๒ ครั้งแล้วแต่บังเอิญหลวงพ่อกี้ไม่อยู่

“อ้ายแห้ว” พลร้องขึ้นดังๆ “แกเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อกี้เคิ้มเมื่อไรวะ”

เจ้าแห้วตอบโดยไม่ต้องคิด

“รับประทานเมื่อเดือนเมษาที่แล้วมานี้เองแหละครับ รับประทานหลวงพ่อกี้ท่านมาทำพิธีเปิดร้านขายเครื่อง

ลิขสิทธิ์จากการจัดพิมพ์หนังสือชุดนี้
นำไปสะสมในกองทุน ป. อินทรมานิต
เพื่อสนับสนุนคนรุ่นใหม่ที่มีใจรักศิลปะ
และการประพันธ์ทางเดียวกับผู้เขียน
ตามเจตนาและปณิธานอันแรงกล้า
ของนางปราณี อินทรมานิต ผู้เป็นภรรยา
และเพื่อนคู่ทุกข์คู่ยาก
ตราบजनवาระสุดท้ายของชีวิตผู้เขียน

